

עפ"ג 36927/07/14 - יובל אוחיון נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה

02 אוקטובר 2014

עפ"ג 36927-07-14 אוחיון(אסיר) נ' מדינת ישראל

בפני הרכב כב' השופטים:

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

אברהם אליקים

בטינה טאובר

המערער יובל אוחיון (אסיר)

נגד

המשיבה מדינת ישראל

פסק דין

השופט רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

בפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בקריות, השופט מוחמד עלי (להלן: "בית משפט קמא"). הערעור מתייחס הן להכרעת הדין והן לגזר הדין.

בהכרעת הדין מיום 27.5.14 הורשע המערער בעבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב לפי סעיף 413' לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"); גניבה מרכב לפי סעיף 413ד(א) לחוק העונשין; חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413ה' לחוק העונשין; והפרעת שוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

בגזר הדין מיום 23.6.14 נגזרו על המערער העונשים הבאים: מאסר לתקופה של 8 חודשים בניכוי ימי מעצרו; הפעלת עונש מאסר מותנה בן 6 חודשים בתיק קודם, שירוצה במצטבר למאסר שהוטל בתיק זה; 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא כי הנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים מיום שחרורו מן המאסר עבירת רכוש מסוג פשע ויורשע בה; קנס בסך של 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תמורתו; פיצוי למתלונן בסכום של 1,000 ₪.

האישום ופסק דינו של בימ"ש קמא:

על פי עובדות כתב האישום, בתאריך 24/10/13 בשעה 23:45 או בסמוך לכך, הבחין שוטר, אשר התמקם ביחד עם מתנדב משטרה בתצפית ברחוב דרך השלום בנשר לכיוון אולם האירועים הינומה, במערער חולף בסמוך למיקום התצפית לכיוון אולם האירועים כשהוא עוטה על כפות ידיו כפפות ניילון. בהמשך, בחלוף מספר דקות, התפרץ המערער לרכב, בכוונה לבצע גניבה, באופן שניפץ את חלון הרכב האחורי - שמאלי (אופן ניפוץ החלון אינו ידוע לתביעה) ובהמשך לכך נטל ונשא מתוך הרכב תיק "פאוץ" שחור אשר היה מונח על גבי הספסל האחורי והכיל מסמכים שונים וביניהם מסמך מטעם רשות האכיפה והגבייה הרשום על שמו של המתלונן (להלן: "הרכוש הגנוב"). בהמשך חזר המערער על עקבותיו תוך שחלף בשנית בסמוך למיקום התצפית כשהרכוש הגנוב בחזקתו. משהבחינו השוטרים בפאוץ' המוחזק על

ידי המערער כשכפפות הניילון עודן עטויות על כפות ידיו, יצאו ממיקום התצפית לכיוונו והזדהו בפניו כשוטרים. בשלב זה עשה המערער מעשה בכוונה להפריע לשוטרים בעת מילוי תפקידם כחוק באופן שירק על חולצתו של השוטר, השליך את הפאוץ' על הרצפה, משך את ידיו מאחורי גבו ובתוך כך ניסה לקרוע מעל כפות ידיו את הכפפות. כמו כן קילל את השוטר.

בהכרעת הדין קבע בימ"ש קמא כי בחינת הראיות שהובאו במהלך הברור מלמד כי המאשימה הרימה את הנטל המוטל עליה והוכיחה את העובדות הנטענות בכתב האישום מעבר לכל ספק סביר וכי לא הוכח סייג שיש בו כדי לפטור מאחריות או טענה שיש בה כדי לגרום לביטול האישום. מכאן שיש להרשיע את הנאשם (המערער כאן) בכל העבירות שיוחסו לו.

באשר לעבירות ברכב קבע בימ"ש קמא כי הראיות שהובאו לחובת המערער על ידי המאשימה הן נסיבתיות ובמוקדן: הגעת המערער מביתו אל הכיוון הכללי בו חנה הרכב - שאין מחלוקת שנפרץ - וחזרתו לכיוון ביתו כעבור 15 דקות כשבאמתחתו רכוש שהיה בתוך הרכב שנפרץ. מנגד, המערער מסר גרסה במשטרה, אך בבית המשפט נמנע ממסירת עדות לעיצומו של האישום ולא אפשר להיחקר בחקירה נגדית. בימ"ש קמא קבע כי עדויותיהם של שני העדים שתפסו את המערער כשבידיו רכוש שמקורו ברכב, השוטר והמתנדב, היו מהימנות, חיזקו האחת את השנייה ועל אף קיומן של סתירות מסוימות בין העדויות אין באלה לפגוע במהימנות הגרסה הכוללת העולה מדבריהם. נקבע כי כעולה מעדויותיהם הם ביצעו תצפית בקרבת אולם האירועים, ראו את המערער חולף לכיוון האולם וחוזר כשבידיו רכוש שמקורו ברכב שנפרץ.

לעצם אירוע הפריצה והגניבה נקבע כי לא יכולה להיות מחלוקת בדבר עצם אירוע הפריצה והגניבה וכי מהודעות הבעלים של הרכב, המתלונן, שהוגשו בהסכמה עולה שהוא הגיע לאולם האירועים בסמוך לשעה 20.30, החנה את רכבו סמוך לכניסה האחורית של האולם, ונכנס לאולם. בסביבות השעה 00.10 הודע לו שרכבו נפרץ, הוא התלווה אל שוטר עד לרכב וגילה שהחלון האחורי-שמאלי שבור, והפונדה (פאוץ') אותה הניח במושב האחורי נעלמה. המתלונן הבהיר כי הפונדה הכילה המחאה ע"ס 7,200 ₪ ומסמכים, ולאחר שהוצגה בפניו אישר כי היא זו שהייתה ברכבו וכן זיהה את המסמכים שהיו בתוכה שכללו בין היתר מסמך של רשות האכיפה והגביה עליו שמו. המתלונן, ששהה באולם האירועים לא ידע תחילה על הפריצה לרכבו, והוא אותר לאחר שהמערער נתפס על ידי השוטר והמתנדב כאשר הפונדה בידיו ובתוכה מסמך עליו פרטי המתלונן. המשטרה נעזרה בפקח של העירייה אשר איתר את המתלונן באולם האירועים וזה התלווה אל השוטרים לרכב. רק אז נודע למתלונן על אירוע הפריצה והגניבה.

בימ"ש קמא קבע כי השוטר והמתנדב העידו כי הם התמקמו בתצפית מול אולם האירועים בקרבת ביתו של המערער, המערער חלף במקום לכיוון אולם האירועים בשעה 22.50. השוטר תיאר כי כחלוף 15 דקות לערך הבחין במערער כשהוא חוזר לכיוון ממנו הגיע, נכנס לשביל שממנו הוא יצא. הוא היה לבוש עם אותם בגדים וכפפות על הידיים והתעסק עם פאוץ' שחור שקודם לא היה. עדותו של השוטר נתמכת על ידי עדות המתנדב. נקבע כי עדותם של השניים מהימנה וגרסתם תואמת את יתר הראיות שבתיק. בימ"ש קמא לא קיבל את טענתו של המערער כי לא נעשה מעקב אחריו על ידי המתצפתים לאחר שחלף בפעם הראשונה, מקום שהתצפית נועדה בין היתר לאתר פעילות עבריינית הנעשית על ידו באזור אולם האירועים. כן לא התקבלה טענת המערער כי ממקום התצפית ניתן לראות את הרכב שנפרץ. השוטר

הבהיר כי הוא התמקם במקום שחולש גם על גן ציבורי במקום וגם על אזור אולם האירועים ומהמקום לא ניתן לראות את כל הרכבים החונים ליד אולם האירועים או האזור ככלל. עם שובו של המערער מכיוון אולם האירועים הוא נצפה על ידי השוטר הורן והמתנדב כשברשותו הפונדה והוא מפשפש בתוכה. השוטרים ניגשו אליו כדי לבצע מעצר והמערער זרק את הפונדה וניירות שהיו בידיו וניסה להיפטר מהכפפות. השוטר הוסיף והעיד כי בכיס מכנסיו של המערער מצא שברי זכוכית והתברר כי גם בתוך הפונדה היו שברי זכוכית זהים לאלו שנמצאו בכיס המכנס וכן נמצאו בפונדה המחאה ומסמכים. עיון במסמכים הראה כי הם שייכים למתלונן ששמו התנוסס עליהם.

טענת המערער שכלל לא היו שברי זכוכית בכיס מכנסיו לא התקבלה על ידי בימ"ש קמא. נקבע כי גרסה מכחישה זו סותרת עדותו של השוטר ואת הממצאים הברורים לרבות שברי הזכוכית שנתפסו. כן לא התקבלה טענת המערער כי העדר תיעוד של שרשרת המוצג פוגם בראיה. נקבע כי במהלך תפיסת הזכוכית רשם השוטר על גבי פתקים שהוכנסו לכל אחת מהשקיות פרטים גם לגבי המקום ממנו נתפסו והשוטר אישר בעדותו כי המוצגים שהוגשו הם הזכוכיות שנתפסו על ידו ואלה הפתקים שנרשמו.

בימ"ש קמא קבע כי השלל שנתפס אצל המערער, שכלל כפפות ניילון, פנס כסוף שהיה בכיס מכנסיו, שברי זכוכית בתוך אחד מכיסיו והפונדה, שבה נמצאו שברי זכוכית, המחאה ומסמכים של המתלונן, מלמדים על כך שהמערער הוא שביצע את הפריצה והגניבה לרכב, זאת בנוסף לראיות נוספות, כגון עדותו של השוטר שציין כי בפעם הראשונה שראה את המערער חולף לכיוון אולם האירועים הבין שהוא מתעסק עם כפפות ניילון וכן התנהגותו של המערער כאשר השוטרים ניגשו לעברו בדרכו חזרה.

עוד נקבע כי העובדה שבסמוך לביצוע עבירת הפריצה נמצא בידי המערער רכוש שמקורו ברכב שנפרץ והמערער לא סיפק הסבר כלשהו, לא כל שכן מניח את הדעת, לגבי מקורו של הרכוש, זאת בנוסף להתנהלות המערער בבית המשפט, מלמדות בבירור על מעורבותו באירוע הפריצה והגניבה.

בימ"ש קמא ציין כי בתום ראיות התביעה בחר המערער להעיד, אך לאחר שהתייחס לאפשרות קיומן של מצלמות אבטחה שטען כי נמצאות במקום האירוע ולא נבדקו ולאחר אמירה כללית כי הוא לא פרץ לשום רכב ולא ביצע שום עבירה וכי כתב האישום פגום וערוך שלא כדן והמשטרה מתנכלת לו, הודיע שהוא לא עונה על שאלות וסירב להשיב לשאלות בחקירה נגדית, למרות שסנגורו הסביר לו את משמעות התנהלותו. בימ"ש קמא קבע כי התנהגות המערער היא הימנעות ממתן עדות ויש בכך כדי לחזק את הראיות נגדו. עוד נקבע כי התנהגות המערער מקשה על מתן אמון בדבריו וצובעת את התנהלותו בחוסר אמינות מובהק.

בימ"ש קמא ציין כי גם אם יתייחס לגרסת המערער שנמסרה במשטרה, כפי שביקש הסנגור לעשות, אין לקבל את הסבריו באשר להימצאות הרכוש שנגנב מהרכב בידיו. בימ"ש קמא דחה את טענות הסנגור כי אין לתת משקל לגרסתו של המערער בהודעה הראשונה (ת/1) בשל מספר טענות שנטענו כגון היותו שיכור, שלא נלקח לטיפול רפואי למרות שדרש זאת, כי במהלך העדות נכח השוטר שהיה מעורב באירוע ובהמשך נגבתה ממנו עדות, כי לא ניתן לו לשתות מים למרות בקשתו עד שקם בעצמו ומזג מים. בימ"ש קמא קבע כי מצפייה בדיסק החקירה עולה שהמסקנה שהמערער מבקש להסיק מהתנהלות החקירה אינה מתאימה להלך הדברים. נקבע כי למרות טענתו לשכרות המערער מסר גרסה

מפורטת, גדושת פרטים, שוטפת, סדורה ומתוחכמת, כשהוא מודע לזכויותיו. כך המערער היה מודע לזכותו להיוועץ בסנגור ציבורי ומבקש להודיע לסנגוריה הציבורית שהוא נעצר. כמו כן, המערער מטיח במהלך העדות דברים קשים במרומו לעבר השוטר שעצר אותו.

באשר לנוכחות השוטר שעצר את המערער במהלך החקירה קבע בימ"ש קמא כי אין ספק שהשוטר נכח בחדר החקירות עת נחקר המערער לראשונה וכי ראוי ששוטר המעורב באירוע וצפוי למסור עדות, לא כל שכן לגבי טענות של חשוד כי הפעיל כלפיו אלימות, לא יהיה נוכח במהלך גביית עדותו. יחד עם זאת, קבע בימ"ש קמא כי לא ראה כי נוכחות זו במקרה זה השפיעה על תכניה של העדות או על הדברים שמסר המערער או שהניאה את המערער למסור גרסתו. המערער שב והעלה במספר הזדמנויות במהלך החקירה טענות כי השוטר הרביץ לו, פנה אליו בחופשיות וללא מגבלות תוך שהוא מתגרה ומטיח בו אמירות קשות וכנגד אלה ישב השוטר בחדר החקירה בשקט ובקור רוח מבלי שיתפתה להיגרר אחר המערער, חרף הדברים הקשים מאוד שהוטחו בו.

אשר לטענה כי למערער לא התאפשר לשתות מים נקבע כי במהלך החקירה ביקש המערער כוס מים והחוקרת לא נענתה לבקשתו, אלא שבהמשך נטל בעצמו כוס, התהלך באופן חופשי לכיוון פינת החדר, מזג כוס מים וחזר למקומו והדבר חזר על עצמו מספר פעמים.

בימ"ש קמא קבע כי עיון בגרסאות שמסר המערער במשטרה מלמד כי לא ניתן לסמוך על דבריו או לתת בהם אמון. נקבע כי גרסתו של המערער לגבי אופן קבלת הפונדה הינה בלתי סבירה והוא אף שינה גרסתו לעניין זה במהלך החקירות במשטרה. נקבע כי אין לקבל את טענת המערער כי היה מחדל בכך שגרסתו לא נבדקה וכי המערער טען טענות כלליות ללא פירוט בדמות "ראיתי מישהו מחביא משהו בשיחים" ובמהלך חקירתו לא טען כי יכול להוביל את השוטרים לשיח בו לטענתו הוחבא אותו דבר.

לגבי הכפפות ציין בימ"ש קמא כי תחילה טען המערער שמצא אותן בחוץ ובחקירה מאוחרת יותר טען כי הצטייד בכפפות כי עסק באיסוף בקבוקים ריקים. אשר לשברי הזכוכית המערער הכחיש את הימצאותם בכיסו ובימ"ש קמא לא קיבל טענה זו שכן על פי הראיות היו שברי זכוכית בכיס מכנסו.

בימ"ש קמא לא קיבל את טענת הסנגור כי המצאות הרכוש בידי המערער אין בה כדי להוכיח ביצוע עבירת התפרצות לרכב וגניבה, אלא לכל היותר החזקת רכוש החשוד כגנוב. נקבע כי מכלול הראיות מלמד כי ניתן לקבוע שהמערער פרץ לרכב, החל מהצטיידותו בכפפות, עבור להימצאות הרכוש ושברי הזכוכית הן בכיסו והן בפונדה וכלה בפרק הזמן המצומצם בין המועד בו החנה הבעלים את הרכב עד לעיכוב המערער וכן בין מועד חלוף המערער ועד שחזר כשבידו השלל.

נקבע כי המסקנה המתבקשת היא שהוכח מעבר לכל ספק סביר כי המערער ביצע עבירות הפריצה לרכב והגניבה ממנו.

באשר לעבירה של הפרעת שוטר במילוי תפקידו קבע בימ"ש קמא כי במקרה זה התקיימו יסודות העבירה כעולה מעדותו של השוטר שביצע את המעצר ועדותו של המתנדב שהיה עימו וכי הנסיבות מלמדות כי המערער עשה את המעשים כדי להכשיל את השוטרים שניגשו אליו לאחר שעלה חשד כי הוא ביצע עבירה. נקבע כי הגם שעולה כי המערער היה תחת השפעת אלכוהול לא נטען כי מצבו שלל ממנו את היסוד הנפשי הנדרש: המטרה והשאיפה להשיג את התוצאה - להפריע לשוטר במילוי תפקידו.

בכל הנוגע לטענות המערער למחדלי חקירה נקבע כי באשר למצלמות נערכו סריקות בקרבת המקום אך לא אותרו מצלמות. בימ"ש קמא קבע כי עניין קיומן של מצלמות לא נבדק עד תום, אך אין בכך כדי להחליש את הראיות הקיימות ואין בכך כדי ללמוד מאומה לגבי אשמת המערער, לא כל שכן לגבי טענותיו ל"פברוק". נקבע כי המערער אמנם הציג תמונות בהן תועד קיומן של מצלמות אך לא ניתן לדעת מתמונות אלה אם ביכולת המצלמות לתעד את האזור בו חנה הרכב. בימ"ש קמא מציין לעניין זה שהמערער בחר שלא להעמיד את גרסתו לחקירה נגדית.

לגבי טענות בדבר אי תיעוד סימן שהיה על גוף המערער נקבע כי אין לקבל הסבר החוקר לפיו החקירה הייתה מצולמת ולכן לא היה צורך בתיעוד נוסף. נקבע כי ראוי ונכון כי במידה שחשוד מעלה טענה לקיום סימן כלשהו על גופו, במיוחד כשהדבר נבע לטענתו מאלימות שנקטו כלפיו שוטרים, יצולם הסימן. עם זאת בימ"ש קמא קבע כי לא היה סביר, כי הנסיבות המקרה ונוכח האישומים המיוחסים למערער, שיש לכך השלכה כלשהי לענייננו.

באשר לעדות פקח העירייה שנמסרה במועד האירוע ולא נמצאה בתיק החקירה נקבע כי מקום שבוצעה פעולת חקירה, לא כל שכן נגבתה עדות מעד, יש לתעדה והתיעוד צריך להימצא בתיק החקירה. עם זאת נקבע כי למרות התחושה הלא נוחה שמעורר הדבר, שקשורה בעיקר למראית פני הדברים, בימ"ש קמא אינו סבור שיש בחוסר זה להביא לזיכוי המערער. נקבע כי חלקו של הפקח הינו מזערי ועדותו היא בנושא שולי.

בנוגע לטענות נוספות שנטענו על ידי המערער נקבע כי אינם מחדלים כלל, כגון טענתו כי היה צריך לבדוק את בגדיו וטענתו כי לא נבדק במכונת אמת.

באשר לטענת הגנה מן הצדק שטען המערער קבע בימ"ש קמא כי אין בהחלטת מח"ש לפיה נסיבות העניין אינן מצדיקות פתיחת חקירה הצדקה לביטול כתב האישום. נקבע כי אין בפיצול האירועים שהתרחשו בשטח לבין האירועים שהיו בתחנת המשטרה באישור השפיטה שניתן פגיעה חמורה בזכויות המערער המצדיקה איון מעשיו על ידי ביטול כתב האישום נגדו. כך גם לגבי החלטת מח"ש שלא לפתוח בחקירה. נקבע כי מהראיות שנפרשו בפני בימ"ש קמא וכאשר המערער מילא פיו מים ולא העיד על כך בבית המשפט, לא ניתן לקבוע כי מי מהשוטרים הפעיל אלימות כלפיו. כן נקבע כי על פני הדברים נראה כי טענה זו בלתי אמינה. בימ"ש קמא ציין כי לא הובאו ראיות לגבי האירועים, ככל שהיו, בתחנת המשטרה, ועל כן אין האמור מתייחס לאירועים אלה. עוד ציין בימ"ש קמא כי לא נטען בפניו שהמערער עשה פעולות כדי להביא לכך שהחלטת מח"ש תשונה, למרות טענותיו לפגיעה חריפה בתחושת הצדק. עוד ציין בימ"ש קמא כי גם אם נפל פגם כלשהו בכל הקשור ב"אישור השפיטה" אין בכך כדי להביא לביטול כתב האישום וכי גם הטענה לגבי אישור הפרקליטות דינה להידחות. נקבע כי אין למערער על מה להלין נגד החלטת הפרקליטות להאשימו בעבירה פחות חמורה מתקיפת שוטר (הפרעת שוטר במילוי תפקידו). על כן, נקבע כי אין בטענותיו כדי להקים טענה של הגנה מן

הצדק שבכוחה לבטל את האישומים.

בנוגע לטענות המערער כי גורמים במשטרה מתנכלים לו קבע בימ"ש קמא כי לא מצא שיש ממש בטענות נוכח קביעותיו לגבי הראיות המבססות את אשמתו.

בסיכומו של דבר נקבע בהכרעת הדין כי הנתען בכתב האישום הוכח מעל לכל ספק סביר ואין בכוחן של טענות המערער הנוספות כדי לפטור אותו מאחריות.

במסגרת גזר הדין קבע בימ"ש קמא כי "**בחינת מדיניות הענישה הנוהגת מלמדת כי המתחם כולל מנעד ענישה, שכולל ברף העליון מאסר בפועל של עד 10 חודשים וברף התחתון מאסר על תנאי**". במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה הביא בימ"ש קמא בחשבון את הנתונים כי מדובר במעשה שנעשה בשעת לילה, כי המערער תכנן את המעשה, יצא מביתו לקרבת אולם האירועים שליד ביתו כשעל ידיו כפפות ופרץ לרכב לאחר שגרם לשבירת החלון האחורי, כי מעשהו לווה בגרימת נזק לרכב שהוערך בסך של 650 ₪, חומרת הפגיעה לערכים המוגנים ובכללם הנזק שנגרם לרכב. כן התייחס בימ"ש קמא בחומרה להתנהגותו של המערער כלפי השוטרים שביקשו לעכבו, שכללה קללות ואף יריקה לעבר אחד השוטרים. בימ"ש קמא קבע כי מנסיבות העניין לא נראה כי קיימים שיקולים שמצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולה. בימ"ש קמא התחשב בגזירת העונש בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כגון הרשעות קודמות בעברו של המערער בעבירות מגוונות לרבות עבירות רכוש ועבירות כלפי שוטרים, ריצוי מאסרים בעבר ומאסר מותנה הקיים לחובתו וכן נסיבות אישיות של המערער שנטענו על ידי הסנגור. לאור כל האמור נגזרו עליו העונשים שפורטו לעיל.

טענות המערער:

המערער טוען כי יש לזכותו ולו מחמת הספק מהעבירות בהן הורשע ולחילופין יש להקל בעונשו.

נטען כי בתיק מחדלי חקירה רבים שבשל טיבם ומהותם מחייבים את זיכויו של המערער. המערער טוען כי בסמוך לרכב היו קיימות מצלמות שאותן המשטרה לא בדקה (השוטרת רוני גדליהו המשמשת כקצינת סיור אמרה בעדותה שהיא זו שנותנת את ההנחיות בהקשר לבדיקת מצלמות והיא עצמה סברה שיום למחרת אותו היום יעשו סריקות אחר מצלמות, סריקות שלא בוצעו). נטען כי מחדל זה הינו מהותי שכן קיימת אפשרות שבמידה שהיו מבוצעות סריקות כנדרש והמצלמות שבסמוך היו נבדקות, ניתן היה לבדוק מי הוא זה שפרץ לרכב או לכל הפחות לשלול את האפשרות שהמערער הוא זה שפרץ.

המערער טוען למחדל חקירה מהותי נוסף לפיו המשטרה לא ניסתה לבדוק את גרסתו בדבר מציאת הפאוץ'. נטען כי במסגרת הארכת מעצרו בבית המשפט (4/נ) ובהודעה שלאחריה (ת/13) טען המערער כי מצא את הפאוץ' ולא פרץ לרכב. נטען כי המערער לא רצה להמשיך להעיד בשל טענתו כי המשטרה והתביעה מתנכלים לו ואף הציג מספר מסמכים לתמיכה בטענותיו (לרבות מקרה בו שוטר הודה בחקירת מח"ש שתקף אותו וגרם לנזק באוזנו).

עוד נטען כי לדברי השוטרים שבדי זכוכית נמצאו גם בפאוף' וכי המערער טוען שאם היה נעשה ניסיון במהלך החקירה לקחת אותו למקום בו מצא כטענתו את הפאוף', יתכן ובמקום זה היו נמצאים שבדי זכוכית נוספים שהיה בהם כדי להצביע על אמיתות גרסתו ועל כך כי הוא לא זה שפרץ לרכב. נטען כי יש בכך מחדל חקירה נוסף.

נטען כי בימ"ש קמא קבע בהכרעת הדין כי המערער לא טען במהלך חקירתו כי הוא יכול להוביל את השוטרים לשיח בו לטענתו הוחבא הפאוף', אך המערער טוען כי אין בהסבר זה כדי לרפא את מחדל החקירה. נטען כי תפקיד המשטרה הוא לבצע את החקירה ולנסות להגיע לחקר האמת ובמסגרת זו מצופה מהמשטרה כי תעשה לבדיקת גרסאות שעולות בחקירה. נטען כי הסבר זה של ביהמ"ש אינו הסברה של המשטרה אשר פשוט לא מצאה לנכון לבדוק טענה זו, ללא כל הצדקה.

המערער טוען כי אין די בחזקה תכופה כדי להרשיעו. נטען כי גניבת פאוף' או תיק ללא כסף או חפצים בעלי שימוש, כדוגמת המקרה שבפנינו, הם בדיוק מסוג הדברים שלא נשמרים על ידי הגונב אלא נזרקים מיד לאחר גניבתם. נטען שגם אם בימ"ש קמא לא קיבל את הסבריו הקצרים של המערער בעדותו בביהמ"ש, הרי שככל שקיימת חזקה תכופה כלשהי, החזקה שקיימת לביצוע עבירה היא לאו דווקא לעבירת התפרצות, אלא באותה מידה היא יכולה להיות לעבירה של החזקה או קבלת נכס בלבד.

המערער טוען עוד כי הימנעותו מלהיחקר נגדית אינה מסירה את החובה של ביהמ"ש לבדוק תרחישים אפשריים מזכים שעה שמדובר בראיות נסיבתיות. לטענתו תרחיש מזכה שכזה הינו אפשרי ומכל מקום מחומר הראיות עולה ספק בראיות התביעה, המצדיק את זיכוי של המערער.

נטען כי כל ראיות התביעה אשר הוצגו לבית המשפט יכולות להתאים לעבירה של קבלת רכוש גנוב לא פחות מאשר לעבירה של התפרצות לרכב. נטען כי עצם ההנחה בדבר מעורבות פלילית עדיין לא מצביעה על מעורבות בפריצה דווקא להבדיל ממעורבות בעבירה של קבלת הרכוש בלבד.

המערער טוען להגנה מן הצדק בשל אי חקירת מח"ש את תלונתו. נטען כי הפרדה שערכה מח"ש בין האירוע בשטח לבין האירוע בתחנה באשר למתן אישור שפיטה לאירוע בשטח בלבד ולא לאירועים בתחנה (ללא כל חקירה), כאשר לפחות חלק מהמעורבים בשתי הזירות הינם זהים, הינה הפרדה מלאכותית ופסולה. נטען כי לא ברור כיצד חבלות עליהן מצביע המערער במהלך חקירתו לא זוכות לשום תיעוד בכתב או בצילום ולא זוכות לשום התייחסות ובדיקה מטעם מח"ש.

עוד נטען כי לא ניתן לבסס ממצאים עובדתיים על סמך עדי התביעה אשר בדבריהם נמצאו סתירות רבות, מגמתיות ברורה, עדות שנעלמה ותמיהות בלתי פתירות.

כן נטען כי נפלו פגמים באופן החקירה של המערער. למשל, לא ניתן הסבר לאי תיעוד חבלותיו, תלונותיו באשר למצבו הרפואי לא טופלו באופן מיידי והוא נחקר בעודו תחת שכרות, נפלו פגמים בעצם נוכחותו של השוטר שעצר אותו בחדר

החקירות בעת חקירתו של המערער, למרות שאותו שוטר היה זה שעצר את המערער ונגדו טען המערער טענות לאלימות שהפנה כלפיו. נטען כי ברכב לא נמצאה כל אבן באמצעותה בוצעה העבירה ובידי הנאשם לא נמצא כל כלי פריצה וגם מדברי חוקר הזירה שהגיע למקום לא ניתן היה להצביע על מנגנון פריצה כלשהו אותו ניתן לייחס למערער.

באשר לגזר הדין טוען המערער כי טעה בימ"ש קמא משקבע את עונשו סמוך לענישה המקסימאלית של מתחם העונש. נטען כי אמנם לחובתו של המערער הרשעות קודמות, אולם הרשעתו האחרונה בעבירות רכוש הינה מאפריל 2011 (ובגינה לחובתו מאסר על תנאי) ועבירות הרכוש הקודמות לזו הינן מ-1999 מבית משפט לנוער, כך שלא ניתן לומר כי מדובר במערער השולח ידו דרך שגרה ברכוש הזולת.

המערער טוען כי אין מדובר בהתפרצות לרכב בשיטה מתוככמת, אין מדובר בעבירה בחבורה, אין מדובר ברכוש בעל ערך שנגנב או בנסיבות יוצאות דופן המצדיקות מיצוי הדין עימו. נטען כי בימ"ש קמא לא נתן משקל מספיק לנתונים אלה.

המערער טוען עוד כי עברו הפלילי אינו כה מכביד עד כדי שיצדיק מיצוי הדין עימו והטלת ענישה שסמוכה לרף העליון של המתחם, כאשר הרף התחתון במתחם הינו מאסר על תנאי. נטען כי בימ"ש קמא לא נתן משקל מספיק לנסיבותיו האישיות של המערער ולהיותו במעצר בית מלא משך 7 חודשים.

טענות המשיבה:

המשיבה טוענת שאין מקום להתערב בהכרעת הדין או בגזר הדין.

נטען כי המערער מטיח האשמות קשות בשוטרי משטרת זבולון ונציגי התביעות ובמיוחד בשוטר שעצר אותו ולטענות אלה אין בסיס. נטען כי הנאשם עצמו נמנע מלעמוד על דוכן העדים, להציג את גרסתו לעבירות שיוחסו לו ולהיחקר נגדית וזה הדבר המתבקש ביותר מאדם שטוען שכל המערכת התנפלה עליו כדי להרשיעו שלא בצדק.

עוד נטען כי בימ"ש קמא בחן את הראיות באופן יסודי, ממצה ושקול והגיע למסקנה המתבקשת. נטען כי המערער יצא מביתו בשעת לילה מאוחרת, הלך לכיוון אולם אירועים שנמצא סמוך למקום מגוריו, חבש כובע מצחייה בלילה ועל ידיו כפפות ניילון, כאשר רבע שעה לאחר שחלף על פני השוטרים הוא חזר כשבידיו תיק שאין מחלוקת שנגנב מתוך הרכב של המתלונן. נטען כי לא ניתן להגיד שמה שהיה בתיק היה חסר ערך באופן שאדם שפורץ לרכב עשוי היה לזרוק אותו כלאחר יד. נטען כי פורץ לרכב בהחלט היה יכול לחשוב או לנסות לעשות שימוש בהמחאה שהייתה בתיק. עוד נטען כי כאשר נעצר המערער נמצאו שברי זכוכית כהים שמתאימים לחלון הרכב בתיק עצמו ששייך למתלונן ובכיס מכנסיו של המערער. נטען כי המערער לא סיפק הסבר לכך ששברי הזכוכית נמצאו בכיסו מלבד הטענה שהם כלל לא נמצאו בכיסו.

נטען כי לכל הראיות המצטברות האלה נתן בימ"ש קמא משקל ראוי ולכך הוסיף את גרסתו המתחלפת והסותרת

שניתנה בחקירה וזאת למרות שהמערער לא העיד והרושם של חוסר אמינות מובהק שקיבל בימ"ש קמא מהמערער והתנהלותו.

המשיבה טוענת כי בימ"ש קמא קיבל כמהימנות את העדויות של עדי התביעה המרכזיים, השוטר והמתנדב שהיו בתצפית והבחינו במערער לפני ואחרי ביצוע העבירות ואין מקום להתערב בהערכות המהימנות של בימ"ש קמא. עוד נטען כי התנהגות המערער בזמן שנעצר הייתה מפלילה ביותר, כאשר הוא זרק מידי את התיק, ניסה לשים את ידיו מאחורי גבו ולקרוע את הכפפות מידי וגם התנהגות מפלילה זו מהווה ראיה נגדו. נטען כי המסקנה היחידה ממכלול הנסיבות והראיות מבססת כראוי את ההרשעה בכל העבירות.

נטען שהימנעות המערער ממתן עדות או לפחות ממתן עדות ראשית מלאה ועדות בחקירה נגדית וגם הסתירות והשקרים באמרותיו במשטרה פועלים בשני מישורים: מחזקים את ראיות התביעה ושומטים את הקרקע מתחת להסבר הסביר והאמין שנדרש כדי שהמסקנה הנובעת מהראיות הנסיבתיות המפלילות תישלל.

באשר לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו נטען כי היו ראיות ישירות של השוטר, של המתנדב ושל שוטר נוסף. בימ"ש קמא קיבל את העדויות כמהימנות והמערער לא העיד בעניין זה.

המשיבה טוענת שיש לדחות את טענת ההגנה מן הצדק. נטען שהחלטה של מח"ש במקרה זה שלא לפתוח בחקירה לגבי טענת האלימות בשלב המעצר נראית נכונה וראויה לנוכח הראיות שהיו בתיק, לנוכח ההתנהלות האלימה והבריונית המתנגדת והמשתוללת של המערער במהלך המעצר ולכך היו מספר עדים. נטען כי העבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו יוחסה למערער בנוגע לשלב של המעצר ולא לאירועים שהיו בתחנת המשטרה והמערער היה יכול לערור על החלטת מח"ש אך בחר שלא לעשות כן והחלטת מח"ש הינה ראויה וסבירה ואינה צריכה לבסס טענה של הגנה מן הצדק וביטול כתב האישום.

באשר לטענות המערער בדבר מחדלי חקירה טוענת המשיבה כי אין חקירה מושלמת ואין חקירה שנעשות בה מאה אחוז מהפעולות. נטען כי רק כאשר מחדלי החקירה מהותיים ולנוכח מכלול הראיות פוגעים משמעותית ביכולתו של המערער להתגונן, רק אז מחדלים כאלה יכולים להביא לזיכוי. נטען כי במקרה שלפנינו היו ראיות על בדיקה של אנשי משטרה בנוגע לקיום מצלמות אבטחה וגם אם בדיקה זו לא הייתה מקסימאלית היא בכל זאת נעשתה. יתרה מכך, נטען כי אותן מצלמות אבטחה שההגנה הצביעה עליהן, לא הובאה ראיה כלשהי באיזה מרחק הן נמצאות ממקום העבירה, האם הן בכלל צופות לעבר מקום העבירה, האם הן פעלו באותו לילה. המשיבה טוענת כי מדובר ככל הנראה במצלמות לא קרובות מאוד, שאם לא כן השוטרים שסרקו היו מבחינים בהן. נטען כי מדובר בשעת לילה ובחושך ולכן ספק גם אם מצלמה כלשהי הייתה מכוונת לאזור, מה היה ניתן לראות בה. נטען כי אין בזה מחדל מהותי שיש בו כדי לסייע להגנה.

לגבי ההובלה וההצבעה למקום האירוע נטען כי לא ברור מה ציפתה ההגנה למצוא בהובלה כזו מאחר שיודעים שמהרכב נגנב תיק ולא היו צפויים למצוא חפצים או מסמכים אחרים מהרכב. לגבי שברי זכוכית, הם עדיין נמצאו גם

בכיסו של המערער ולכך גם הובלה והצבעה לא הייתה נותנת הסבר. לכן נטען כי פעולת חקירה כזו לא הייתה יכולה להוות סיוע משמעותי להגנת המערער.

באשר לעונש שנגזר על המערער נטען כי ערכאת הערעור לא תתערב בעונש אלא אם הוא מופרז לחומרה ובמקרה שלפנינו העונש אינו מופרז כלל. נטען כי בימ"ש קמא קבע לכל העבירות מתחם שקול ואפילו נמוך, למערער יש עבר פלילי, היה תלוי נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה וביהמ"ש קמא ציין נסיבות מחמירות נוספות כגון תכנון מראש וביצוע המעשה בלילה ליד אולם אירועים, הנזק שנגרם לרכב וכו'. נטען כי העונש שנגזר על המערער הינו עונש הולם, מידתי ואין מקום להתערב בו ולכן יש לדחות את הערעור על כל חלקיו.

דין ומסקנות:

לאחר שבחנתי את טענות הצדדים ואת המסמכים שהוצגו לעיוננו אמליץ לחברי ההרכב לדחות את הערעור על כל חלקיו.

כפי שנכתב לאחרונה בע"פ 9141/10 סטואר נ' **מדינת ישראל** (פסק דין מיום 28/04/14), מפי כב' השופט אליקים רובינשטיין:

"הלכה ידועה, כי ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בממצאי עובדה וקביעות מהימנות של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים ויוצאי דופן, ולא בנקל תשים עצמה בנעליה של אותה ערכאה (ראו, למשל, ע"פ 6504/10 פרחאן נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ע"ח (2013)). הדברים מקבלים משנה תוקף כאשר עסקינן בקביעות מהימנות, שכן הערכאה הדיונית שמעה את העדויות, התרשמה מהן באופן בלתי אמצעי ובחנה אותן לאשורן, בשונה מערכאת הערעור. משכך, "לא מספיק להצביע על שורה של תמיהות לגבי קביעותיה של הערכאה הדיונית, אפילו הן רבות, אפילו מי מהן נותרו בלא הסבר, כדי לסטות מהלכה זו, אלא צריך שתהיינה עובדות המראות בעליל שהשופט לא יכול היה להתרשם כפי שהתרשם" (ע"פ 7758/04 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (2007) מפי השופט ג'ובראן, וראו גם האסמכתאות, וכן ההנמקה, שם). לא מכבר נזדמן לי לומר באחת הפרשות כי:

"תפקידו של בית משפט שלערעור בהליך הפלילי הוא אפוא בעיקר לבחון את תקינות ההליך בערכאה הדיונית, ולודא כי ניתן היה לקבוע את ממצאי העובדה כפי שנקבעו מבלי שקופחו זכויותיו הדיוניות של המערער. בית המשפט שלערעור מתמקד איפוא בבדיקת קבילות הראיות ומערך ההנמקה, ויטה שלא להתערב במשקל הראייתי שייחסה הערכאה הדיונית לראיות הקבילות, פרט למקרים חריגים בהם נפלה טעות קיצונית בשיקול דעתה של זו (ע"פ 8902/11 חזיזה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (15.11.2012), פסקה 40)" (ע"פ 8065/11 עפיף נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה ל"א (26.1.14))."

בענייננו מבקש המערער להתערב בממצאים עובדתיים וממצאי מהימנות שנקבעו על ידי בימ"ש קמא. בימ"ש קמא קבע כי עדויותיהם של השוטר והמתנדב אשר היו מעורבים באירוע ועצרו את המערער היו מהימנות, למרות סתירות מסוימות שהתגלו בהן. נקבע כי עדותם של עדים אלו הייתה מהימנה וגרסתם תאמה את יתר הראיות בתיק. כן קבע בימ"ש קמא כי גרסתו של המערער לא הייתה אחידה ולא הייתה מהימנה ואין לקבלה. נקבע כי אין לקבל את טענות המערער לגבי חוסר מהימנותם של עדי התביעה וכי התמונה העובדתית שהוכחה שונה ממה שהמערער ניסה לצייר, שלא באמצעות עדות אלא בטענות כתובים. עוד נקבע כי סירובו של המערער להשיב לשאלות בחקירה נגדית בביהמ"ש, למרות שבחר להעיד, מחזק את גרסת המשיבה ופועל נגדו.

למרות הטענות הרבות שהעלה המערער, סבורני כי אין מקום להתערב בקביעות המהימנות שקבע בימ"ש קמא, אשר לפיהן יש לקבל את גרסת עדי התביעה, שעדויותיהם היו מהימנות, ויש לדחות את גרסתו של המערער אשר הייתה בלתי אחידה ובלתי מהימנה. כך גם לגבי הקביעות העובדתיות שקבע בימ"ש קמא לאור הראיות שהוצגו לפניו.

בימ"ש קמא קבע כי הראיות שהובאו לחובת המערער על ידי המשיבה הן נסיבתיות ובמוקדן: הגעת המערער מביתו אל הכיוון הכללי בו חנה רכב - שאין מחלוקת שנפרץ - וחזרתו לכיוון ביתו כעבור 15 דקות כשבאמתחתו רכוש שהיה בתוך הרכב שנפרץ. מנגד, המערער מסר גרסה במשטרה, אך בבית המשפט נמנע ממסירת עדות לעיצומו של האישום ולא אפשר להיחקר בחקירה נגדית.

כאמור, בימ"ש קמא לא התעלם מכך שמדובר בראיות נסיבתיות ומכך שכידוע, הרשעה על בסיס ראיות נסיבתיות אפשרית אם המסקנה המרשיעה העולה מהן גוברת באופן ברור והחלטי על כל אפשרות חלופית כך שלא נותרת כל מסקנה סבירה אחרת. בימ"ש קמא התייחס לכך שהרשעה המבוססת על ראיות נסיבתיות יכולה להיכון גם כתוצאה מצירוף מספר ראיות כאלה, אשר גם אם כל אחת מהן בנפרד אינה מספיקה לצורך הרשעה, משקלן המצטבר מגבש תשתית ראייתית מספקת. כן ציין בימ"ש קמא כי לשם הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות יש לוודא, תוך שימוש במבחני ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים, כי אותן ראיות מובילות למסקנה הגיונית אחת ויחידה לפיה הנאשם ביצע את העבירות.

בימ"ש קמא בחן את הראיות שהוצגו לפניו לאור העקרונות והכללים הנ"ל וקבע, על סמך עדותם של השוטר והמתנדב שהיו במקום האירוע ואשר ביצעו תצפית בקרבת אולם האירועים, כי הם ראו את המערער חולף לכיוון האולם וחוזר כשבידיו רכוש שמקורו ברכב שנפרץ ועל ידיו כפפות. נקבע כי ממקום התצפית לא ניתן היה לראות את הרכב שנפרץ ועם שובו של המערער מכיוון אולם האירועים הוא נצפה על ידי השוטר והמתנדב כשברשותו הפאוץ' (פונדה) והוא מפשפש בתוכו. השוטרים ניגשו אליו כדי לבצע מעצר והמערער זרק את הפאוץ' וניירות שהיו בידיו וניסה להיפטר מהכפפות. השוטר העיד כי בכיס מכנסו של המערער מצא שברי זכוכית והתברר כי גם בתוך הפונדה היו שברי זכוכית זהים וכן נמצאו בפונדה המחאה ומסמכים השייכים למתלונן וששמו מתנוסס עליהם. במעמד העיכוב נתפסו גם כפפות הניילון. בימ"ש קמא לא קיבל את טענת המערער שהועלתה בהודעתו כי כלל לא היו שברי זכוכית בכיס מכנסיו. נקבע כי גרסה מכחישה זו סותרת את עדותו של השוטר ואת הממצאים הברורים לרבות שברי הזכוכית שנתפסו והוצגו לביהמ"ש. כן לא קיבל בימ"ש קמא את טענת המערער להעדר תיעוד של שרשרת המוצג ונקבע כי במהלך תפיסת הזכוכית רשם השוטר על גבי פתקים שהוכנסו לכל אחת מהשקיות פרטים לגבי המקום ממנו נתפסו והשוטר אישר

בעדותו כי המוצגים שהוגשו הם הזכויות שנתפסו על ידו ואלה הפתקים שנרשמו.

בימ"ש קמא קבע כי השלל שנתפס אצל המערער, הכולל את כפפות הניילון, פנס כסוף שהיה בכיס מכנסיו, שברי זכוכית בתוך אחד מכיסיו והפונדה השייכת למתלונן (שגם בתוכה נמצאו שברי זכוכית בעלי אותם מאפיינים לאלו שנמצאו בכיס מכנסו של המערער), המחאה ע"ס 7,200 ₪ וכן מסמכים הכוללים את שמו של המתלונן, מעידים על מעורבותו של המערער בביצוע העבירות. עוד ציין בימ"ש קמא כי השוטר ציין שבפעם הראשונה שראה את המערער חולף לכיוון אולם האירועים הבין שהוא מתעסק עם כפפות ניילון וכן ציין בימ"ש קמא את התנהגות המערער כאשר השוטרים ניגשו לעברו בדרכו בחזרה, כאשר הוא קרע את אחת הכפפות שעטה על ידיו והשתולל.

בימ"ש קמא אף התחשב בלוחות הזמנים שבהם החנה המתלונן את רכבו והזמנים בהם חלף המערער לראשונה על פני השוטרים וחזר כעבור 15 דקות, כל זאת בטווח הזמנים שבהם רכבו של המתלונן חנה באזור.

על סמך כל הראיות שפורטו לעיל ועל סמך ממצאי מהימנות וממצאים עובדתיים שקבע בימ"ש קמא הגיע למסקנה כי הוכח מעבר לספק סביר שהמערער ביצע את העבירות המיוחסות לו. בימ"ש קמא פירט בפירוט רב את ממצאי המהימנות והממצאים העובדתיים שנקבעו ולא מצאתי מקום להתערב בהם. כן סבורני כי אין מקום להתערב בקביעתו של בימ"ש קמא כי הראיות הנסיבתיות, בהצטרפן זו לזו, תוך שימוש במבחני ההיגיון, השכל הישר וניסיון החיים, מובילות למסקנה הגיונית אחת ויחידה לפיה הנאשם ביצע את העבירות.

בימ"ש קמא אף התייחס לטענת המשיבה (המאשימה שם) בעניין החזקה התכופה וקבע כי במקרה שלפנינו בסמוך לביצוע עבירת הפריצה נמצא בידי המערער רכוש שמקורו ברכב שנפרץ, המערער לא סיפק הסבר כלשהו, לא כל שכן מניח את הדעת, לגבי מקורו של הרכוש וזאת בנוסף להתנהלותו בבית המשפט המלמדת על מעורבותו באירוע הפריצה והגניבה. בימ"ש קמא התייחס להימנעותו של המערער ממתן עדות, למרות שבחר להעיד בבית המשפט, וקבע כי יש בכך כדי לחזק את הראיות נגדו. נקבע כי המערער לא אפשר להעמיד את גרסתו במבחן החקירה הנגדית ובכך נטל כל משקל לדבריו. כן נקבע כי התנהגות המערער מקשה על מתן אמון בדבריו וצובעת את התנהלותו בחוסר אמינות מובהק.

בימ"ש קמא לא התעלם מגרסת המערער שנמסרה במשטרה באשר להסברו בנוגע להימצאות הרכוש שנגנב מהרכב בידיו. כן התייחס בימ"ש קמא לטענות המערער כי בעת מתן ההודעה הראשונה במשטרה היה שיכור, לא נלקח לטיפול רפואי למרות שדרש זאת, כי במהלך העדות נכח השוטר שהיה מעורב באירוע ובהמשך נגבתה ממנו עדות וכי לא ניתן לו לשתות מים למרות בקשתו עד שקם בעצמו ומזג מים. בימ"ש קמא דחה טענות אלו של המערער אחת לאחת, לאחר שצפה בתיעוד החקירה וקבע שהמסקנה שהמערער מבקש להסיק מהתנהלות החקירה אינה מתאימה להלך הדברים. נקבע כי למרות טענתו של המערער שהיה שיכור ניתן להתרשם מהחקירה שהמערער מוסר גרסה מפורטת, גדושת פרטים, שוטפת, סדורה ומתחכמת, כשהוא מודע לזכויותיו. המערער מודע לזכותו להיוועץ בסנגור ציבורי. כן מטיח המערער במהלך העדות, במרומז, דברים קשים לעבר השוטר שהיה מעורב באירוע. באשר לטענה בדבר מניעת טיפול רפואי קובע בימ"ש קמא כי ניתן להתרשם שהמערער מסר את עדותו הראשונה כשלא היה מושפע ממצב רפואי ולא סבל ממועקה כלשהי וכי מצב רפואי כלשהו לא השפיע ולו במאומה על תכני החקירה. באשר לנוכחות השוטר בחדר

החקירות עת נחקר המערער לראשונה מציין בימ"ש קמא כי הדבר לא ראוי, במיוחד כאשר המערער העלה טענות בדבר אלימות מצד השוטר, אך בימ"ש קבע כי לא ראה כי נוכחות זו במקרה זה השפיעה על תכני העדות או על הדברים שמסר המערער או שהניאה אותו מלמסור גרסתו. באשר לטענת המערער כי לא אפשרו לו לשתות מים מציין בימ"ש קמא כי בהמשך נטל המערער כוס, התהלך באופן חופשי לכיוון פינת החדר, מזג כוס מים וחזר למקומו, ועשה כך מספר פעמים.

כאמור, בימ"ש קמא קבע כי עיון בגרסאות שמסר המערער במשטרה מלמד כי לא ניתן לסמוך על דבריו או לתת בהם אמון. לגבי הפאז' העלה המערער גרסה בלתי סבירה כי הוא קיבל אותה "מבן אדם עם 400 ₪ שהוא חייב לו", אך נמנע מלמסור פרטים לגבי אותו אדם. בהודעה מאוחרת העלה גרסה שונה לגבי מציאת הפאז', לפיה הוא יצא לאסוף פחיות ריקות וכשהוא טייל ראה מישהו מחביא דבר מה בשיחים, נטל את הדבר ואז קפצו עליו הבלשים. בימ"ש קמא קבע כי אין לקבל את טענת המערער כי היה מחדל בכך שגרסה זו לא נבדקה. נקבע כי המערער טען טענות כלליות ובמהלך חקירתו לא טען כי יכול להוביל את השוטרים לשיח בו לטענתו הוחבא אותו דבר. לעניין זה סבורני כי אולי מן הראוי שטענה זו של המערער הייתה נבדקת באמצעות ביצוע הובלה והצבעה למקום האירוע, אך כפי שטענה המשיבה, לא ברור במה תוצאות ההובלה וההצבעה היו יכולות לסייע להגנתו של המערער, שכן גם אם היו נמצאות חתיכות זכוכית בין השיחים אין הדבר שולל את העובדה שנמצאו חתיכות זכוכית גם בכיס מכנסו של המערער והדבר מצביע על היותו קרוב למכונת בעת אירוע הפריצה. כאמור, טענת המערער כי שברי הזכוכית לא נמצאו בכיס מכנסו לא התקבלה על ידי בימ"ש קמא ונקבע כי על פי הראיות שהיו בפני בימ"ש קמא היו גם שברי זכוכית בכיס מכנסו של המערער.

גם לגבי הכפפות לא קיבל בימ"ש קמא את גרסתו של המערער שכן שינה את גרסתו במהלך החקירה במשטרה גם לעניין זה.

טענת הסנגור כי המצאות הרכוש של המתלונן בידי המערער אין בה להוכיח ביצוע עבירת התפרצות לרכב וגניבה, אלא לכל היותר החזקת רכוש החשוד כגנוב, נבחנה על ידי בימ"ש קמא ונקבע כי אין לקבל טיעון זה שכן מכלול הראיות מלמד כי ניתן לקבוע שהמערער פרץ לרכב: החל מהצטיידותו בכפפות, עבור להימצאות הרכוש ושברי הזכוכית הן בכיסו והן בפונדה וכלה בפרק הזמן המצומצם בו החנה הבעלים את הרכב עד לעיכוב המערער וכן בין מועד חלוף המערער ועד שחזר כשבידו השלל.

בהביאי בחשבון כל אלו אני קובע כי בימ"ש קמא בחן את כל טענות המערער וקבע קביעות מהימנות וקביעות עובדתיות מפורטות ומנומקות, שלא מצאתי כל מקום להתערב בהן.

גם לטענות המערער בדבר מחדלי חקירה התייחס בימ"ש קמא ביתר פירוט, לרבות טענות המערער כי לא נבדקו מצלמות אשר היו במקום לטענת המערער ואשר לטענתו צילומיהם היו יכולים לשפוך אור על זהות הפורץ. בימ"ש קמא קבע כי אכן עניין קיומן של מצלמות לא נבדק עד תום, אולם אין בכך כדי להחליש את הראיות הקיימות ואין בכך כדי ללמוד מאומה לגבי אשמת המערער, לא כל שכן לגבי טענותיו ל"פברוק". נקבע כי המערער הציג תמונות בהן תועד קיומן של מצלמות, אך לא ניתן לדעת מתמונות אלה אם ביכולת המצלמות לתעד את האזור בו חנה הרכב וכן ציין בימ"ש קמא כי המערער בחר שלא להעמיד את גרסתו לחקירה נגדית.

לגבי טענות המערער בדבר אי תיעוד סימן שהיה על גופו קבע בימ"ש קמא כי אכן היה מן הראוי שהחוקר יתעד את הסימן הנטען אך נקבע כי בנסיבות המקרה ולנוכח האישומים המיוחסים למערער אין לכך השלכה כלשהי לעניינו.

כך גם התייחס בימ"ש קמא לטענות המערער בדבר הודעתו הראשונה של הפקח, שלא נמצאה בתיק, וקבע כי למרות התחושה הלא נוחה שמעורר הדבר, שקשורה בעיקר למראית פני הדברים, איננו סבור כי יש בחוסר זה כדי להביא לזיכוי המערער. בימ"ש קמא ציין כי חלקו של הפקח הינו מזערי ועדותו היא בנושא שולי.

בימ"ש קמא התייחס גם לטענת המערער בדבר הגנה מן הצדק בשל החלטת מח"ש ואישור השפיטה שניתן וכן לעניין טענת המערער כי לא יוחסה לו עבירת תקיפת שוטר אולם בעובדות צוין מעשה של תקיפת שוטר. בימ"ש קמא קבע כי אין בטענות אלה כדי להביא לביטול האישומים, זאת לאחר שהתייחס לטענות אחת אחת ובפירוט רב.

כן התייחס בימ"ש קמא לטענות המערער כי גורמים במשטרה מתנכלים לו ולא מצא כי יש ממש בטענות אלו.

בסיכומו של דבר, סבורני כי בימ"ש קמא כתב הכרעת דין מפורטת ומנומקת, בהתייחס לכל טענותיו של המערער וקבע על בסיס קביעות עובדתיות וקביעות מהימנות, שאין מקום להתערב בהן, שהנטען בכתב האישום הוכח מעבר לכל ספק סביר. לא מצאתי בהכרעת הדין כל פגם המצדיק התערבות וסבורני כי היא מבוססת על תשתית ראייתית אשר מעל לכל ספק סביר מצביעה על כך שהמערער עבר את העבירות המיוחסות לו.

גם באשר לגזר דינו של בימ"ש קמא אין, לדעתי, מקום להתערב. **"כלל ידוע הוא כי ערכאת הערעור תתערב בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדיונית רק במקרים חריגים של סטייה ברורה ממדיניות הענישה הראויה, או כאשר נפלה בגזר הדין טעות מהותית הבולטת על פניה..."** [ע"פ 8668/11 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם באר"ש, 11.10.2012)] או במקרים חריגים של סטייה ברורה וקיצונית ממדיניות ענישה ראויה [ע"פ 3265/12 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם באר"ש, 20.9.2012)]. אין זה המקרה שבפנינו.

בימ"ש קמא קבע מתחם הולם לעבירות המיוחסות למערער וכי העונש שהוטל על המערער הינו הולם וראוי ואינו מופרז לקולה. בימ"ש קמא התחשב הן בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות והן בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. אינני סבור כי נפל בגזר הדין כל פגם המצדיק התערבות, וזאת בהתאם לכללים שהותוו בפסיקה העניפה לעניין זה.

סיכום:

אשר על כן, מהטעמים שפורטו, אציע לחברי להרכב שלא להתערב בהכרעת דינו או בגזר דינו של בימ"ש קמא ולדחות את הערעור על כל חלקיו.

**רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]**

השופט א' אליקים:

אני מסכים.

**אברהם אליקים,
שופט**

השופטת ב' טאובר:

אני מסכימה.

בטינה טאובר, שופטת

הוחלט פה אחד לדחות את הערעור על כל חלקיו, כאמור בפסק דינו של האב"ד.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ה,
02 אוקטובר 2014, במעמד
ב"כ המערער וב"כ המשיבה.
רון שפירא, סגן נשיא
[אב"ד]

בטינה טאובר, שופטת

**אברהם אליקים,
שופט**